

1. neděle adventní - C - evang. kostel Zlín

Dnešní evangelijní úryvek z 21. kapitoly podle Lukášova sepsání má v ekumenickém překladu Bible pracovní nadpis Velké soužení, Příchod Syna člověka a Poučení z fíkovníku. Máme tedy před sebou text, který je rozvržený do tří krátkých odstavců, jež spolu souvisejí tematicky a navazují také dějově.

Apokalyptické děje, které Ježíš představuje svým posluchačům v dnešním čtení z Lukáše, je pro porozumění třeba číst v duchu židovské prorocké tradice. Proroctví totiž není věštění z křišťálové koule nebo hvězd či letu ptáků, nýbrž analýza aktuální situace, diagnostika doby a k tomu prognóza, která zpravidla popisuje nevěru lidí vůči Bohu a nakonec Boží příklon k lidem a smíření - tedy prognóza, která je těhotná nadějí.

Dnes jsme slyšeli o znameních na slunci, měsíci a hvězdách a o úzkosti národů, o zmírání lidí strachem a obavami z toho, co má ještě přijít. To všechno jsou však jen porodní bolesti Kristova příchodu zpět na zemi: ten, který se znovurodí pro tento svět, ten který se do něj vrací, je Ježíš Kristus. Jeho opětovný příchod nemá vzbuzovat úzkost, nýbrž naději.

Nejméně pak u těch, kteří přijali evangelium a v Krista uvěřili.

A tak pro ty, kteří jsou Kristovi, jsou tyto projevy konce věků spíše povzbuzením a nadějí, než depresivní zprávou. Vždyť sám Ježíš nás učí: „Napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.“ (L 21,28)

Vzít si poučení z fíkovníku znamená být člověkem, který chodí po světě s rovnými zády a otevřenýma očima: člověkem, který čte znamení doby a zařídí se podle něj. Jestliže se toto všechno děje, Ježíšův učedník tuší, že Pán je blízko. A i kdyby nebyl už za vraty, jak učí někteří křesťané, kteří mají za to, že Kristus má k návratu nakročeno zkrátka furt, je Kristus blízko srdci svého učedníka. Ano, když se zelená fíkovník, je léto blízko. A podobně: když se svět otrásá ve svých základech, ano i po Jeruzalému šlapou pohané, tak je zkrátka blízko Boží vláda.

To je ona tajuplná atmosféra počátku Adventu: mluví se o konci věků a Jeruzaléma a více o druhém Kristově příchodu, než o jeho narození. Ona řeč o konci nás má totiž upozornit na skutečnost, že v každé době se dějí úkazy, o kterých Ježíš mluví, v každé době může být aktuální jeho vlom do lidských dějin v podobě jeho druhého příchodu. A konečně i

v západní latinské liturgii den co den, neděli co neděli, opakujeme aklamaci: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.“ A před námi to říkali naši rodiče, rodiče našich rodičů a tak dále až hodně hluboko do středověku – stále čekáme, hrůzy kolem nás, co dělají pohané v Jeruzalémě slyšíme dennodenně – a Kristus v oblacích zatím nikde.

První křesťané volali: Maranatha – přijď, Pane Ježíši a my jsme se v tom světě zabydleli tak, že budeme radši, když ten příchod přeci jen odloží – a on, vždyť čte v našich srdcích a myslích, zatím odkládá...jakoby žádná lidská generace, snad s výjimkou prvních křesťanů, druhý Kristův příchod doopravdy nechtěla. Samozřejmě s výjimkou hojných bláznů, kteří vidí konec světa za každým rohem a už už se třesou, aby to prasklo.

Ježíš nás dnes každopádně varuje před tímto zabydlením se zde a nyní – „mějte se napozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí“.

Neříká to proto, že by nám nedopřál, nýbrž kvůli tomu, že právě nestřídmost, opilství či obžerství a konečně také přehnaný důraz na budování domu, kariéry, kariéry dětí, byznysu a investování mohou mít vliv na stav

naší duše a všechny tyto, často „zcela nezbytné aktivity“, nám zastírají výhled na Boha a otupují ono provokřestanské maranatha – tedy volání, aby Pán znovu přišel. Vždyť kdyby teď přišel, co by bylo s našimi roze-
stavěnými domy, zrekonstruovanými koupelnami, rozstudovanými školami, nevybranými investovanými penězi, které, jak nám říkají finanční poradci, nesmíme utratit dříve než budeme spořit aspoň takových 25 let.

Nakonec i to dobré z božího stvoření, jako je budování svých obydlí, pěstování vztahů a lásek, šlechtění těla a investování peněz, sportování a budování kariéry a své vlastní vážnosti a váženosti ano, i toto dobré může být nakonec ke škodě – to vše nás může natolik vysílit, že nebudeme mít „sílu uniknout tomu všemu, co se bude dít“, jak čteme ve verši 36. dnešního evangelia.

A tak si navzájem přejme, ať jsme soudní i v dobrém, když už zlé se snažíme nečinit. Ať jsme lidmi s rovnými zády a otevřenýma očima a i kdyby Kristus o letošním Adventu nestál už už za dveřmi, nechť se dotluče k našim srdcím, abychom mohli po pravdě zakusit, že toužíme po setkání s ním na konci věků, i když to nemusí být teď hned. Ale také může...